

ת"פ 13690/04/17 - מדינת ישראל נגד בנימין אסאבן, יוסף סולימני

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 13690-04-17 מדינת ישראל נ' אסאבן(עציר)
ואח'
לפני כבוד השופט ציון קאפח

המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פרל

נגד
הנאשמים
1. בנימין אסאבן (עציר) הובא על-ידי שב"ס
ע"י ב"כ עו"ד מאור שגב ממשרד עו"ד דוד יפתח
2. יוסף סולימני (עציר) - הובא על-ידי שב"ס
ע"י ב"כ עו"ד שמחוני

גזר דין

הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעובדות כתב אישום מתוקן.

כתב האישום מונה שני אישומים, כאשר האישום הראשון מיוחס לשני הנאשמים והאישום השני מיוחס לנאשם 1 בלבד.

רקע לאישום הראשון:

סוכן סמוי של משטרת ישראל, אשר לו היכרות מוקדמת עם נאשם 1, רכש סמים מסוכנים מנאשם 1 בהוראה, באישור, ובמימון משטרת ישראל. נאשם 2 נכח ב- 2 עסקאות מתוך 4 עסקאות, כאשר הוא נוטל חלק פעיל בעסקה אחת כפי שיפורט להלן.

עוד יודגש כי אין האישום הראשון מגלה מאת מי יצאה היוזמה לביצוע העסקאות. מנסחי כתב האישום נקטו בלשון עמומה: "סוכם", "סיכמו", "תאום טלפוני" ו-"סיכום מוקדם".

מכאן, לעובדות האישום הראשון:

ביום 26.1.17 הגיע הסוכן לחצר בית נאשם 1 (להלן: "**הנאשם**"), לאחר שנדברו ביניהם מספר ימים קודם לכן, וביקש לרכוש 60 גרם סם מסוכן מסוג קוקאין. השניים נכנסו לחדר בחצר הבית שם מסר הסוכן לנאשם סך של 33,000 ₪. לאחר מכן, בהתאם להנחיית הנאשם, הגיע נאשם 2 ומסר לסוכן שקית ובה 48.78 גרם קוקאין.

ביום 1.3.17 נפגשו הסוכן והנאשם וסיכמו כי הסוכן יקנה מהנאשם 150 גרם קוקאין. השניים סיכמו כי העסקה תבוצע יום למחרת, כפי שאכן אירע. הסוכן הגיע לבית הנאשם ביום 2.3.17, שילם לנאשם ₪ 70,000, וקיבל בתמורה מאת הנאשם חבילה ובה 149.8 גרם קוקאין. עוד הוסכם בין השניים כי הסוכן ישלם הפרש התמורה בסך ₪ 8,000.

ביום 28.3.17 נפגשו הסוכן והנאשם בבית האחרון ובנוכחות נאשם 2. הסוכן ביקש לקנות מהנאשם 50 גרם קוקאין. בתגובה, הורה הנאשם לנאשם 2 להביא את הסמים ושקיות ירוקות, ונאשם 2 עשה כדברו. הנאשם שקל את הסמים, מסר לסוכן שקית ירוקה שקופה ובה 47 גרם קוקאין, וקיבל בתמורה סך של ₪ 27,500.

העסקה הרביעית והאחרונה בוצעה ביום 26.3.17 בבית הנאשם, לאחר סיכום מוקדם עם הסוכן. במעמד זה הוציא הנאשם, בנוכחות ובסיוע נאשם 2, גוש סמים שהוסלק בבית, ומסר מתוכו לסוכן 97.5 גרם קוקאין בתמורה ל-55,000 ₪.

על אלה יוחסו לנאשמים, איש איש על פי חלקו העבירות הבאות:

1. לנאשם 1 - סחר בסם מסוכן (ריבוי עבירות) - עבירה לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] התשל"ג-1977 (להלן: "הפקודה")

2. לנאשם 2 - סיוע לסחר בסם מסוכן (ריבוי עבירות) - עבירה לפי סעיף 13 לפקודה.

בסך הכל, במסגרת ארבעת העסקאות הועברו לסוכן המשטרה כ-343.08 גרם קוקאין.

אישום שני

האישום השני מיוחס לנאשם 1 בלבד ועניינו החזקה של 22.3 גרם קוקאין בביתו, ביום 29.03.17 סמוך לשעה 7:00, מוסלקים בתוך בקבוק ספריי שהוטמן במגירה בחדר המשרד.

לפיכך יוחסה לנאשם עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)+(ב) רישא לפקודה.

כאמור לעיל, בכל אלה הודו הנאשמים והורשעו במסגרת הסדר טיעון ללא הסכמה לעניין העונש.

ראיות לעונש

במסגרת ראיות התביעה הוגש גיליון הרשעות קודמות של כל אחד מהנאשמים.

ב"כ הנאשם 1 הגיש מסמכים שונים הקשורים להליך גמילה מסם.

תסקירי שירות המבחן

שני תסקירים הוגשו אודות נאשם 1:

התסקיר הראשון מיום 12.3.18 נדרש לנסיבותיו האישיות של הנאשם שהינו בן 57. מפאת צנעת הפרט לא אתייחס לגורמים אשר הביאו אותו לנהל אורח חיים שולי החל מגיל צעיר מאד, או אז נחשף לסמים ואלכוהול. הנאשם הסביר לקצינת המבחן כי הרקע לביצוע העבירות הנוכחיות נעוץ במשבר כלכלי וחזרה לשימוש אינטנסיבי בסמים. מעת לעת ערך ניסיונות שיקום ועתה הוא משולב בהליך שיקומי במסגרת שב"ס, כהכנה לקליטתו בקהילה טיפולית. לנוכח התמדתו בהליך הטיפול הוא מונה כאחראי למתחילים.

קצינת המבחן התרשמה כי מדובר באדם חלש שגדל ברקע משפחתי מורכב המתקשה לצאת ממעגל הסמים והעבריינות, ומנהל אורח חיים שולי והתמכרותי מגיל צעיר. עם זאת, היא סברה כי הנאשם מגלה כעת עייפות מאורח חייו והינו ער לחומרת מצבו.

אחר כל אלה חתמה קצינת המבחן את התסקיר בהמלצה לבחון אפשרות לשילוב הנאשם בקהילה טיפולית ארוכת טווח, לאחר שהוא כבר מצוי בתקופת מעצר רצופה בת 12 חודשים לערך, ולשם כך לאשר הוצאתו לראיון בקהילה הטיפולית.

ביום 21.3.18 התקיים דיון שנקבע לטיעונים לעונש. ב"כ הנאשם עתר לאימוץ המלצת שירות המבחן בעוד ב"כ המאשימה התנגדה לכך נחרצות. הוברר כי ב"כ הנאשם אינו ערוך כלל לטיעונים לעונש מתוך שסבר כי איענה לבקשת שירות המבחן. הואיל והיה בפניי מצב נתון, לפיו לא ניתן לשמוע טיעונים באותו יום, דחיתי הטיעונים בימים ספורים ואישרתי הוצאת הנאשם לראיון בקהילה הטיפולית תוך שאני מדגיש חזר והדגש כי אין בכך קביעת מסמרות וכי אל לו לנאשם לפתח ציפיות. כך או כך יצא הנאשם נשכר במידה מסוימת מהדחייה לפי שמיקומו במתחם נקבע בין השאר על פי ממצאי התסקיר השני.

ביום 16.4.18 הוגש התסקיר השני, ממנו עלה כי במסגרת הריאיון נמצאה התאמה ראשונית לקבלת הנאשם לקהילה, אך לא ניתן לאשר קבלתו בטרם יבצע בדיקות רפואיות. ב"כ הנאשם עתר לדחיית

הדיון פעם נוספת לשם השלמת שילוב הנאשם בקהילה הטיפולית, אך דחיתי בקשתו ונימוקים לכך יימסרו בהמשך גזר הדין.

תסקיר אודות נאשם 2 מיום 7.2.18:

עורכת התסקיר נדרשה לנסיבותיו האישיות של נאשם 2. בן 62, אב לאחד, בעל רקע מורכב הכולל התמכרויות לסמים שונים, תוך היעדר שינוי בחייו על אף סנקציות עונשיות שונות שהוטלו עליו. הנאשם 2 הביע צער וחרטה על מעשיו, הגם שגילה נטייה לטשטש ולצמצם מחומרתם. לדבריו, יש לו קשר קרוב עם נאשם 1 אצלו עבד כאיש אחזקה, ובאותה תקופה השתמש בסמים שונים. ניסיונות גמילה בעבר לא עלו יפה.

קצינת המבחן קבעה כי הנאשם 2 בעל דפוסים התמכרותיים ושוליים ניכרים, מתקשה לעמוד בגבולות פנימיים ולהיענות לסמכות, שולל הזדקקות לטיפול ומביע חוסר מוטיבציה. באלה נמצא גורם ממתן: הרשעתו האחרונה הינה מלפני 10 שנים, ומצבו הבריאותי הלקוי.

עורכת התסקיר לא מצאה את הנאשם 2 כמתאים לטיפול במסגרת שיקומית, אך המליצה, במידה ויגזר עליו מאסר בפועל, להתחשב בגילו המבוגר ובמצבו הרפואי (לטענתו סובל מבעיות ראייה ומכאבים פיזיים שונים, והוא במעקב פסיכיאטרי עקב נדודי שינה ורקע אובדני, הגם ששולל כיום כוונות אובדניות).

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

בטיעוניה לעונש ביחס לנאשם 1 הפנתה התובעת לאלה:

- היות הנאשם 1 יעד בכיר ומשמעותי בפרשה בה הופעל הסוכן.
- עובדות כתב האישום והערך המוגן שנפגע.
- מתחמי ענישה לכל עסקה על פי כמות הסם.
- העבר הפלילי
- הימנעות הנאשם להשיב את הכספים שקיבל, כספי מדינה, בשעה שנאשמים אחרים בפרשה השיבו את הכספים.
- תסקיר שירות המבחן.
- לבסוף, התביעה עתרה לקבוע מתחם עונש כולל לנאשם בין 6 ל-9 שנות מאסר, ולמקם את עונשו של הנאשם בשליש העליון של המתחם, לצד מאסר על תנאי וקנס משמעותי אשר ישקף את העובדה כי כספי ציבור נמצאים עדיין בחזקת הנאשם.

אשר לנאשם 2 הפנתה התובעת למעורבותו בעסקאות, אשר באה לידי ביטוי בהעברת סמים השייכים כולם לנאשם 1, לעברו הפלילי הישן ולתסקיר. התובעת חתמה טיעוניה בעתירה לקבוע מתחם שבין 4 ל-6 שנות מאסר, ולגזירת עונשו של נאשם 2 במחצית המתחם.

ב"כ נאשם 1 טען לעונש כדלקמן:

- היות הסוכן חבר ילדות של הנאשם, ובבחינת סוכן מדיח. אלמלא פניית הסוכן, העסקאות לא היו מתבצעות כלל.
 - ריבוי העסקאות רובץ לפתחה של המשטרה. ניתן היה לעצור את הנאשם לאחר העסקה הראשונה. כך למשל, נאשמים אחרים בפרשה נעצרו לאחר 2 עסקאות. מכאן שאין ליתן משקל לכמות הכוללת של הסם.
 - הנאשם לא שוחרר לקהילה טיפולית בשלב המעצר בשל אישום בהחזקת אקדח, אישום אשר הושמט במסגרת ההסדר לפי שלא נמצאה תשתית ראייתית כלשהי לביסוסו.
 - המלצת שירות המבחן לשלב נאשם הנתון במעצר תקופה ארוכה באפיק שיקומי הינה נדירה.
 - הרקע של הנאשם והעובדה כי מאז שנת 2000, לאחר שחרורו ממאסר, לא היה מעורב בפעילות עבריינית משמעותית.
 - התמדת הנאשם בהליך טיפולי במסגרת שב"ס.
 - בפועל לא נגרם נזק וקיים סיכוי ממשי לשיקום.
- לשיטת עו"ד יפתח יש לשחרר הנאשם לקהילה טיפולית, ולחלופין לקבוע מתחם הנע בין 2 - 4 שנות מאסר.

נאשם 1, בדבריו, התייחס לסיפור חייו הקשה משחר נעוריו, נסיבות התדרדרותו, שילובו בהליך טיפולי, ושמחתו על המעצר אשר קטע תהליך של התדרדרות. לבסוף ביקש להקל עמו בכך שבית המשפט יאפשר שילובו בקהילה.

ב"כ נאשם 2 התייחס בטיעונו לעונש לאלה:

- עבירת הסיוע והנגזרת ממנה לעונש.
 - התפקיד הטכני של הנאשם 2, אשר לא היה שותף להידברות בין נאשם 1 לסוכן.
 - העונש שצריך להיות חמישית מהעונש שייגזר על נאשם 1.
 - תרעומת על ריבוי העסקאות אשר פגעו בקופה הציבורית.
 - תיקון כתב האישום ממנו הושמטה הקביעה כי הנאשם 1 הוא אשר פנה לסוכן מעמידה בספק את היווצרות אלמלא פניית הסוכן.
- עו"ד שמחוני חלק על דברי התובעת באשר למתחם הענישה, תוך השוואה בין המתחם המבוקש ביחס לנאשם 1 וחלקו בפרשה, לבין המתחם המבוקש לנאשם 2 וחלקו בפרשה.

נאשם 2 בדבריו לעונש הביע צער על אשר אירע.

דין והכרעה

אירוע אחד או מספר אירועים

סעיף 40ג לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "החוק") קובע לענין הרשעה במספר עבירות:

"40ג (א)...

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם".

בע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.08.2014) נפסק לענין סעיף זה כהאי לישנה:

"... עולה כי המחוקק סבר שכאשר בפני בית המשפט מספר מעשי עבירה, באישומים שונים, כלפי קורבנות שונים, אף אם יש בו קווי אפיון דומים - מדובר ב"מספר אירועים" שיש לקבוע להם מתחמי עונש הולמים נפרדים".

בית המשפט העליון התייחס לרציונל העומד מאחורי קביעת מתחמי ענישה נפרדים במקרים של ריבוי עבירות, כבענייננו, וקבע: **"נראה שמטרת הסעיף היא להנחות את בית המשפט ליתן משקל נכבד לכל אירוע עברייני בנפרד, יותר ממה שהיה מקובל עד כה"** [ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (04.12.2013), וכן ראה המאמר: **"הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא"**, יניב ואקי ויורם רבין, הפרקליט נב (תשע"ג)].

כמו כן ראו את המבחנים שנקבעו בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014).

ההבחנה בין עובדות שיש לראותן כאירוע אחד לבין עובדות שיש לראותן כמספר אירועים מעוררת עדיין קשיים לא מבוטלים. בית המשפט העליון נדרש פעם נוספת לסוגיה בעניינו של נאשם שמשך 5 שנים ביצע הונאת "פונזי" על 84 משקיעים שונים(ע"פ 5668/13 **ערן מזרחי נגד מדינת ישראל** (17.03.16)). בין יתר השאלות בהן עסק פסק הדין, נדונה השאלה האם מעשיו של המערער מקימים מספר אירועים נפרדים ורבים, או שמא מדובר באירוע אחד. בסופו של יום נקבע כי יש לראות את מעשיו של הנאשם כאירוע אחד, הגם שהמעשים בוצעו כלפי נפגעים רבים, בזמנים שונים, במקומות מגוונים ובפרק זמן ממושך של כחמש שנים. על-פי מבחן הקשר ההדוק, הוא המבחן הנוהג היום, אין בכך כדי להפוך את המעשים לאירועים נפרדים רבים.

הערך החברתי שנפגע

ככלל, הערכים המוגנים שביסוד עבירות הסמים נועדו לשמור על בריאותו של המופיזיוס הנפשי של הציבור מפני הנזקים הישירים והקיפים הנגרמים עקב השימוש בסמים.

מדובר ב"נזק ממוני, גופני ונפשי, המקיף את החברה בכללותה ואיננו נעצר במשתמש או במעורבים הישירים בביצוע העבירות" (ע"פ 6990/13 מוסא חטיב נ' מדינת ישראל (24.2.14) פסקאות 27 ו-28). בית-המשפט העליון ביטא, לא אחת, "את שאט הנפש והחומרה, שבהם יש לראות את עבירות הסחר בסמים, המשחיתות כל חלקה טובה ופוגעות באופן אנוש באושיות החברה" (ע"פ 10228/05 רובאעי נ' מדינת ישראל (26.6.06); כן ראו: ע"פ 2949/05 מדינת ישראל נ' עאדל אבו רמאדן (22.9.05) פסקה 7 לפסק-הדין; ע"פ 7486/07 בר-ששת נ' מדינת ישראל (19.3.09)).

וכך נקבע בעניין חטיב הנ"ל:

"...בית המשפט הזה צביע בפסקי דין רבים על התוצאות הקשות וההרסניות הנגרמות בעקבות הפצת סמים מסוכנים, ובמיוחד הקשים שבניהם. קשה להגזים בהערכת הנזק הנגרם מייצור, הפצה, בחרושי ושימוש בסמים. נזק ממוני, גופני ונפשי, המקיף את החברה בכללותה, ואיננו נעצר במשתמש אוב מעורבים הישירים בביצוע העבירות".

עם זאת, ברי כי כל מקרה ייבחן לפי נסיבותיו המיוחדות, תוך התחשבות, בין היתר, בכמות הסם ובטיבו, בעברו הפלילי של הנאשם, במצבו האישי והמשפחתי, ובנסיבות ביצוע העבירה (ראו לעניין זה ע"פ 6747/11 מדינת ישראל נ' אבו ריקק (3.1.13) וע"פ 972/11 מדינת ישראל נ' יונה (4.7.12)).

בענייננו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה משמעותית ומצויה ברף הגבוה, לאור סוג הסמים והכמות שנתפסה.

מדיניות הענישה הנוהגת

בע"פ 3578/12 עזמה נ' מדינת ישראל (17.1.13), נדחה ערעורו של מערער אשר הורשע, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בשתי עבירות של תיווך לסחר בסמים מסוג קוקאין בסך כולל של כ-300 גרם, כאשר התיווך נעשה בין המערער לבין סוכן משטרה, עמו הייתה למערער היכרות קודמת. המערער הורשע בעבר בעבירות של תיווך לסחר בסמים, והעונש אשר נגזר עליו הועמד על 50 חודשי מאסר לריצוי בפועל. למערער לא היה עבר פלילי בתחום הסמים וזהו מאסרו הראשון בפועל.

בע"פ 100/14 מדינת ישראל נ' מחטיב (10.12.14), נדחה ערעורו של מערער אשר הורשע, במסגרת הסדר טיעון, ב-4 עבירות של סחר בסם מסוכן מסוג קוקאין במשקל כולל של כ-300 גרם, לאחר שביצע עסקאות סמים עם סוכן סמוי ושוטר מוסווה. לחובתו של המערער עמד עבר פלילי בעבירות רכוש ואליומות, ועונשו הועמד על 5 שנות מאסר. יצוין כי בתיק זה היה הסדר לעניין העונש ובו רף עליון של שש שנות מאסר.

בע"פ 6277/14 **משלטי נ' מדינת ישראל** (2.2.15), דובר במערער, בעל עבר פלילי מכביד- ריצה כ-17 שנה במאסרים, לאחר שנשפט שבע פעמים, ואף הוסגר מארה"ב שם נדון ל-25 שנות מאסר וריצה קרוב ל-14 שנים בישראל. חלק ניכר מעבירותיו היו עבירות סמים, ונכללה גם בריחה ממשמורת חוקית. בתיק זה נדון בבית המשפט המחוזי לשלוש שנות מאסר בפועל בגין החזקה שלא לצריכה עצמית של סם מסוכן מסוג קוקאין בכמות של 51.36 גרם. בגזר דינו קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם הענישה נע בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, וקבע כי המתחם הולם והעונש אינו חמור יתר על המידה.

בע"פ 6165/16 **כהן נ' מדינת ישראל** (19.7.2017), נדחה ערעורו של מערער אשר הורשע, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, ב-4 אישומים: החזקת 48 גרם קוקאין שלא לצריכה עצמית וסחר בו, תיווך בין סוכן משטרתי לבין הנאשם האחר בתיק לצורך סחר בכמות של 48 גרם, תיווך בין סוכן משטרתי לבין אחר לצורך סחר בכמות של 50 גרם, והחזקה בביתו קוקאין בכמות של 0.6 גרם שלא לצריכה עצמית. הכמות המצטברת של הקוקאין עמדה על כ-150 גרם (פי כ-500 מהחזקה הקבועה לעניין החזקה עצמית). על המערער, שהיה נעדר עבר פלילי, נגזר, בין השאר, עונש של 50 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם האחר בפרשה, שחלקו היה משמעותי יותר, נגזרו 70 חודשי מאסר.

נתתי דעתי לגזרי הדין שהגישה ההגנה, אך לא ראיתי להתייחס לאלה במסגרת גזר הדין, מאחר ודנו בהסדרי טיעון "סגורים".

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

במסגרת העסקאות מכר נאשם 1 לסוכן 343.08 גרם נטו של סם מסוכן מסוג קוקאין. הכמות הגדולה הינה **פי - 1,143** מהכמות הקבועה בפקודה לעניין החזקה עצמית - 0.3 גרם.

אגב, ניתן להניח כי כמות הסם אשר הייתה ברשות הנאשם היא אף גדולה יותר, לפי שבעסקה הרביעית והאחרונה מסר הנאשם לסוכן 97.5 גרם "**מתוך גוש סמים שהוסלק בבית**", אף שאין לכך משמעות לעניין גזר הדין. עם זאת, יש להפנות לאישום השני המגלה כי בחיפוש שנערך בבית הנאשם 3 ימים לאחר העסקה האחרונה נמצאו 22.3 גרם קוקאין מוסלקים בתוך בקבוק ספריי.

התמורה שקיבל הנאשם מכספי ציבור, אשר נותרה ברשותו עד עצם היום הזה, עומדת על סך של 185,550 ₪.

ב"כ נאשם 1 העלה במסגרת טיעוניו לעונש שתי טענות: ראשית, אלמלא הסוכן אשר לו ולנאשם היכרות מוקדמת, לא היה הנאשם מסתבך בעבירות נשוא כתב האישום, שהרי לא נטען כלפיו כי מכר סמים גם לאחרים. שנית, מדוע הניח הסוכן לנאשם לבצע 4 עסקאות שעה שעל טיבו כבר עמד בעסקה הראשונה. הסוכן יכול היה לקטוע את מהלך העסקאות לאחר העסקה השנייה, כדרך משל, ובכך להקטין מחומרת המעשים. לשיטת עו"ד יפתח, הסוכן ביקש להשביע רצון שולחיו ועל כן חזר שוב ושוב אל הנאשם.

אין לאל ידי לקבל טיעוני הסניגור הנכבד. הרקע להידברות בין נאשם 1 לסוכן נותר עלום בכתב האישום, אולם עיתוי העסקאות ומחירות אספקת הסם כפי שיפורטו להלן מעידים בעליל כי בסוחר סמים עסקין.

באירוע הראשון המתואר בכתב האישום, שוחחו השניים באופן כללי ביום 21.1.17 על עסקה ומחיר נקוב לגרם מבלי לדבר על כמות הסם המבוקשת. בחלוף 5 ימים נפגשו השניים בבית הנאשם, או אז גילה הסוכן לראשונה את אופן הנאשם כי הוא חפץ ב-60 גרם קוקאין. הנאשם, ללא שהיות מרובות ובאותו מעמד סיפק לסוכן 48.78 גרם קוקאין, כמות שהינה פי - 162 מהחזקה הקבועה בפקודה לצריכה עצמית. על כורחך אתה אומר כי לא הסוכן הדיח את הנאשם. לא היה פרק זמן כלשהו בין דרישת הכמות המבוקשת לבין אספקתו. הסם סופק באופן מיידי לפי שהיה מצוי כבר ברשות הנאשם, וזאת בשונה ממצב בו הסוכן מבקש כמות מסוימת וחולף פרק זמן במהלכו הנאשם פונה לאחרים ורוכש את הכמות במאמץ לקושש "פער תיווך".

בעסקה השנייה שוחחו השניים ביום 1.3.17, ובחלוף 24 שעות בלבד, ביום 2.3.17 סיפק הנאשם 149.80 גרם.

בעסקאות השלישית והרביעית ידע הנאשם לספק **על אתר** את כמויות הסם המבוקשות (47 גרם ו-97.5 גרם) אשר היו באמתחתו.

הנה כי כן, לא הסוכן הדיח את הנאשם. האחרון החזיק בביתו כמויות הגדולות לאין שיעור מהנדרש לצריכה עצמית. בחודש מרץ לבדו מכר הנאשם לסוכן 294.3 גרם קוקאין, כמות שהינה פי - 981 מהכמות לצריכה עצמית.

ומכאן לשאלה השנייה: האם היה על הסוכן לקטוע את פעילותו מול הנאשם לאחר העסקה השנייה.

חוששני שגם מטיעון זה לא ייושע הנאשם, לפי שהמענה לשאלה הינו תלוי נסיבות.

דבר אחד הוא כאשר סוכן פונה למכר ומבקש לקנות ממנו גרמים בודדים של קנאביס, וזה פורס ממנתו המיועדת לצריכה עצמית ומוכר לסוכן. כאן קמה אמנם עבירת סחר אך בעוצמה נמוכה יותר, ולטעמי אין על הסוכן לפנות שוב ושוב למכרו על מנת להעצים את פעילותו.

שונים הדברים בתכלית במקרה אשר בפנינו. משהוברר למשטרה כי קיימת אינדיקציה מובהקת להיות הנאשם סוחר סמים, וזאת על פי נסיבות העבירה הראשונה כמפורט לעיל, סוג הסם, הזמינות, והכמות, או אז הייתה מוטלת עליה **החובה** לנסות להתחקות אחר מקור הסם כמו גם **נגישות הנאשם לקוקאין ויכולתו לספק הכמות המבוקשת לאלתר כפי שאכן אירע**. רק בדרך זו של עסקאות חוזרות, ניתן לנסות לקבל תמונה ברורה אשר למקור הסם ולהיקף מעורבות הנאשם במיוחס לו.

נוכח היקף פעילות נאשם 1, וכמויות הסמים בהם סחר, דחיתי בקשתו להשלים ההליך השיקומי מחוץ לכותלי בית הסוהר.

אשר לנאשם 2 - בטיעוניה לעונש ציינה התובעת בהגנותה כי הסמים כולם היו שייכים לנאשם 1. העבירה המיוחסת לנאשם 2 על פי האישום הראשון הינה סיוע לסחר בסם מסוכן. לא נטען בכתב האישום או בטיעונים לעונש כי נאשם זה הפיק טובת הנאה כלשהי מהעזרה שהגיש לנאשם 1.

יוזכר כי בעסקאות הראשונה והשלישית העביר הנאשם 2 את הסם ממקום למקום בתוך הבית. בעסקה הרביעית נכח הנאשם 2 במעמד העברת הסם, ללא ביצוע פעולה כלשהי.

עוד יש לזכור כי נאשם 1 הינו מעסיקו של נאשם 2, שעבד כאיש אחזקה במקום. יש עוד להדגיש כי, כאמור, נאשם 2 העביר את הסם ממקום מחבואו בבית אל הסוכן ונאשם 1 אשר שהו אף הם בבית, וזאת על פי הנחיית והוראת נאשם 1. העובדה כי העסקה השנייה בוצעה ללא נוכחות נאשם 2 מלמדת כי נוכחותו לא הייתה חיונית. תימוכין לכך ניתן למצוא גם בעסקה הרביעית, אשר בוצעה בנוכחותו מבלי שהוא עצמו עשה דבר.

התמונה המצטיירת אפוא, מבלי להקל ראש, היא כי הסיוע של נאשם 2 **היה טכני ברף התחתון ביותר, ולא היווה תנאי בלתי אին להצלחת העסקאות**. עיון בגיליון ההרשעות של נאשם זה מאשש את ההנחה כי הוא אינו נטוע בעולם הסמים.

במתווה אשר נקבע בסעיף 40ט(א) ס"ק (2-4) יש לציין כי חלקו של נאשם 1 בביצוע העבירות הוא המרכזי, הנזק שהיה צפוי מהפצת הסם הינו הרסני, אך לא נגרם נזק בפועל לפי שהסם נותר בידי המשטרה. עם זאת, הכספים אשר שולמו לנאשם על-ידי הסוכן נותרו בידיו.

לאור כל האמור, אני קובע כי מתחם העונש ההולם לנאשם 1 נע בין 5 - 7 שנות מאסר בפועל.

במכלול השיקולים לקביעת מתחם הענישה לנאשם 2 נתתי דעתי לאלה: חלקו בעשייה העבריינית כמפורט לעיל, והוראות סעיף 32 לחוק העונשין בדבר עונשו של מסייע. על כן, אני קובע את המתחם לנאשם 2 בין שנה לשנתיים מאסר.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

לנאשם 1 הרשעות קודמות שתחילתן ב 1983. לחובתו מגוון הרשעות בגין עבירות סמים, נשק, תקיפה, ורכוש, והוא אף נשא מאסרים בפועל, חלקם לתקופות משמעותיות, בעיקר בגין עבירות על פקודת הסמים המסוכנים. מאסרו בפועל האחרון, בן 5 שנים, הושט עליו בחודש אוקטובר 1999.

לעת הזאת עומד ותלוי נגד הנאשם מאסר על תנאי בן חודשיים, אשר הושט עליו בחודש יוני 2015 בגין עבירה של

החזקת סם לצריכה עצמית.

לנאשם 2 הרשעות קודמות בעלות אופי מתון בהרבה מנאשם 1, מבלי להקל ראש. ב-20 השנים האחרונות הורשע נאשם 2 בעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית, שבוצעה בשנת 2005 ובגינה נדון למאסר על תנאי, ובעבירות רכוש, שבוצעו ב-2006 ובגין נדון למאסר בפועל בן 4 חודשים.

תסקירי שירות המבחן מגלים תמונה הפוכה. בעוד ששירות המבחן תולה תקוות רבות בשיקום נאשם 1, הרי שלגבי נאשם 2 נמנע השירות מהמלצה.

לטעמי, חרף האמור בתסקיר, אין לצייר תמונה כה קודרת ביחס לנאשם 2. עברו הפלילי הרחוק וחלקו השולי בפרשה מלמדים כי יש תקווה לאחריתו.

נאשם 1 בן 57 ונאשם 2 בן 62. השניים נטלו אחריות, הודו במיוחס להם, ונאשם 1 עושה מאמצים של ממש לחזור למוטב. עוד יש להניח במאזן הזכות את נסיבות חייו הקשות של נאשם 1 משחר נעוריו, הגם שיש ליתן להן משקל לא גדול נוכח אופי העבירות אשר בצע כסף לשמו עומד ביסודן.

לאחר שעמדתי על הנסיבות השונות, ולאור כל האמור לעיל, אני מעמיד את עונשו של נאשם 1 במחצית המתחם אשר נקבע לגביו, ואילו עונשו של נאשם 2 יעמוד קרוב לתחתית המתחם.

סוף דבר, נוכח מכלול השיקולים כמפורט לעיל אני סבור שהאינטרס הציבורי והצורך בהרתעת הנאשם והרבים גובר על העניין האישי של הנאשם 1 בשיקום מחוץ לכותלי בית הסוהר. אני מאחל לנאשם כי יתמיד בתוואי השיקומי גם במסגרת שב"ס.

אני גוזר אפוא על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1 בנימין אסאבן:

- א. 6 שנות מאסר בפועל, שמנינם יחל מיום מעצרו 29.3.17; בנוסף, אני מפעיל מאסר ע"ת בן 2 חודשים אשר הוטל על הנאשם בת"פ 48465-04-15 (שלום ת"א) לריצוי בחופף;
- ב. 24 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך 3 שנים ממועד שחרורו מהכלא עבירה מסוג פשע לפי פקודת הסמים המסוכנים;
- ג. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך 3 שנים ממועד שחרורו מהכלא עבירה מסוג עוון לפי פקודת הסמים המסוכנים;

ד. קנס בסך 200,000 ₪ או 20 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם על ידי הנאשם ב-40 תשלומים חודשיים שווים ורצופים בסך 5,000 ₪ כל אחד, החל מיום 1.9.18 ועד לתשלום מלוא הקנס;

שירות בתי הסוהר מתבקש, במידת האפשר, לבדוק שילוב הנאשם בהליך טיפולי ושיקומי בין כותלי בית הסוהר, במידה והנאשם יבקש להשתלב בתוכנית שתימצא מתאימה לצרכיו.

נאשם 2 יוסף סולימני:

א. 14 חודשי מאסר בפועל, שמניינם החל מיום מעצרו 29.3.17;

ב. 24 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך 3 שנים ממועד שחרורו מהכלא עבירה מסוג פשע לפי פקודת הסמים המסוכנים;

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך 3 שנים ממועד שחרורו מהכלא עבירה מסוג עוון לפי פקודת הסמים המסוכנים.

מוצגים יושמדו או יחולטו לטובת אוצר המדינה הכל על פי שיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ד אייר תשע"ח, 29 אפריל 2018, במעמד הצדדים.